

Mustvalge õnnetus

Oli täiesti tavaline hommik Noodimaal. Sel hommikul tundus kogu maailma olevat eriti värviline.

Noodimaal elasid loomulikult noodid. Noot Titii ärkas ja läks hommikusele jalutuskäigule. Oma teel kohtas ta alati kuulsaid maale. Ilmselt olid neil ühised jalutusajad ja -rajad. Maalid olid nagu tavaliselt viisakad, vestlesid paar sõna ja läksid oma teed.

Aga üks maalidest, kes muidu täitsa normaalne tundus, oli täna kuidagi veider.

Päev möödus kuidagi kiirelt teistes tegevustes, aga alles õhtul oli Titiil aega maali hirmutavalt veidra käitumise üle järele mõelda. Ta otsustas, et järgmisel päeval peab ta kindlasti maaliga kohtuma ja uurima, mis lahti on.

Hommikul, kui Titii maali juurde kõndis, märkas ta, kuidas kogu ümbrus oli kuidagi vähem värvilisem. Ta koputas maali uksele. Maal lasi Titii sisse ja tervitas teda napolisõnaliselt vastu.

„Eile nägin, kuidas sa täiega imelikult käitusid ja täna märkasin, et õues on natuke ... noh ... vähem värvi?“

Maal oli natuke aega vait ja tundus kuidagi murelik.

„Kuskil kaugel elab Muusika Ja Kunsti Vihkaja. Ta on püstitanud endale kohutava eesmärgi. Ta tahab kõik noodid meilt ära võtta koos värviga! Sa ei kujuta ette, kui palju noote ja värve on juba teadmata kadunud!“

Titii ei suutnud seda uskuda: „Ütle, kus ta on ja ma ajan ta minema!“

Maal pakkus ennast kaasa ja ütles: „See on väga ohtlik ja sa oled alles noor! Las ma tulen kaasa, üksinda sa ei saa hakkama.“

Järgmise päeva varahommikul olid nad valmis minema mägedesse, mis endisest veel värvitumad olid.

Teel olles ei olnudki maali käitumine veider ega hirmutav. Titii sai teada, et maali nimi on Karje.

Kui nad olid jõudnud esimesse külla, mis teele jäi, nägid nad midagi uskumatut. Külas ei olnud kedagi ja mitte ühtegi tilka värvi!

Titii ja Karje olid täiesti jahmunud. See oli arusaadav, et Vihkaja (nad otsustasid teda hüüda lühendatud nimega) on siit läbi käinud.

Hakkas saabuma õhtu ja Titii ning Karje pidid varjualuse leidma. Neil ei võtnud see kaua aega, sest mägedes leidub alati hulgaliselt koopaid. Kõige mugavamasse ja turvalisemasse koopasse seadsid nad ennast ööseks sisse.

Titii küsis: „Kus see Vihkaja üldse on?“

Karje mõtles korra ja vastas ohatas: „Tal on kuskil kaugel pesa nagu vangla, kus ta hoiab kõiki noote ja maale kinni. Me peame sinna minema. See ei tohiks olla vist eriti kaugel siit.“

Kui nad hommikul ärkasid, oli kogu ümbrus otsekui hallusega üle valatud. Karje ütles: „Meile ei ole antud enam armuaega.“ Titii ei vastanud. Nad pakkisid kiirustades asjad ja tõttasid teele.

Karje pakkus välja, et õhtuks on nad kindlasti kohale jõudnud.

Õhtuhämaruses päralt jõudes olid nad surmväsinud.

Karje oli vaevalt jõudnud öelda, et hommikul lähme ja võitleme, aga nüüd puhkame, kui juba kuuldus norinat...

Sel öösel ei saanud Titii aga magada. Ta peas keerlesid igasugused kohutavad ja hirmuäratavad mõtted. Hommikul äratas Karje Titii üles ja ütles: „Tee ruttu, kohe lähme, meil ei ole enam tervet päeva aega!“

Paarikümne minuti pärast jõudsid nad kohale millegi kahtlase juurde. See nägi välja nagu tehisküngas või onn.

„See siis ongi see suur pesa nagu vangla,“ ütles Titii.

Enne, kui nad jõudsid sissepääsule päris lähedale, hüppas sealt välja Vihkaja. Hüppamine nägi rohkem välja küll nagu lendamise moodi, sest samal hetkel kerkis ka tugev tuulehoog koos tolmupilvega.

Titii ja Karje lendasid eemale tolle tuule pärast. Titii ütles: „See on palju suurem kui ma arvasin!“ Vihkaja ei raisanud aega ja tormas kohe neile järele. Karje võttis tagataskust omatehtud relva. Ta oli osav relvakasutaja. Vihkaja üritas küll kuulidest mööda hüpata.

Titii oli samal ajal salaja pesasse pugunud ja proovis teisi noote ja maale päästa. Nood olid taganenud suures hirmus kõik pesa-vangla tagumistesse soppidesse.

Äkki aga midagi juhtus. Kõik moondus äkitselt must-valgeks. Titii ja Karje ehmatasid ja tardusid omakorda. Titii aga ei andnud alla ja proovis edasi teisi maale ja noote aidata. Ta oli üritanud kõigest väest lukkusid avada, kuid taipas, et tal on võtit vaja. Äkki ta nägi, kus võti on.

Võti oli Vihkaja kaelas. Titii ei teadnud, mida teha. Vahepeal oli ka Karje ust murdma asunud.

„Karje, mul on seda võtit vaja, et saaksime noodid, maalid ja ning värvid tagasi!“

Karje hüppas Vihkajale kaela. Pärast lühikest kähmlust kukkus Vihkaja Karje lasust pikali. Karje oli talle otse silma sihtinud. Titii krahmas ruttu võtme ja jooksis pessa. Titii vabastas kõik noodid ja maalid ning isegi värvid said kõik oma kohale tagasi

Kirjeldamatu, kui ohtrasõnaliselt maalid ja noodid Karjet ja Titiid tänasid.

Kõik maalid ja noodid, kaasa arvatud Karje ja Titii liikusid pesa-vangla juurest tagasi omadele radadele. Maailm tundus taas olevat värviline ja turvaline paik, kus noodid saavad käia oma radu ja maalidel on kindel asukoht. Mustvalget võis näha vaid noote külvavatelt klahvidelt klaveril.